

Draga Lj.,

U bojazni pretjerivanja koja me vječno gone, poslao sam vam tek dio vlastite reakcije na vašu strepnju o tome jeli Istria naša ili nije, kao i ostali svijet. Nisam se mogao snaći jer sam u isti mah mogao se složiti s vama i ne. Srećom iza mene upravo su bila dva lijepa dana: Subota na Tićanu, radna akcija oko Zvezdarnice. Nedjelja Prvi maja.

Vi znadete ono brdašce sa crkvicom Sv. Marka, čije zvono kao da je jos uvijek ovdje tek da pozove na odmor i okupljanje oko lonca fažola.

Ovog proljeća bilo nas je lijepa grupa, uključujući i djecu iz višnjanskog vrtića koji su dodatno ukrašavali ovaj dan. U akciji čišćenja korova, suhog granja, podrezivanja trnovitog žbunja, ružmarina i ostale bujne vegetacije, pomislio sam na vas, dabome i mog De Leona koji organizirano društvo zamišlja poput orkestra. Svako se u njemu osjeća jednako potreban, ravnopravan. Svako znade svoj posao, svako učini bolje što može. U najmanjim uvjetima gdje se nazire tek ČOVJEKOM on postaje istinski princ ove planete.

Ovdje je nezamisliva birokracija, politička, pravna, moralna, nacionalna i vjerska diktatura.

Ispalo je takoder da se jedan od prisutnih našao na jučerašnjim svatovima, odakle je donio domaćih kolača za sve prisutne. Dok se sam organizator masno našalio sa velikim damižanom voćnog soka koji u čašama izgleda kao prava malvazija svim prisutnim vozačima

Dan iza toga Prvi maja, moj dan godine uz onog u kojem se pojavi oko kuće prva lasta, između 23. marta i 10 aprila. Nešto me povuklo u pravcu Rovinja, a završio sam u Palud.

Vi mora da znadete taj istarski raj jer ste odrastali u Rovinju. Mjesto bez betona, bez zločestih bića. Čak se i ljudi ovdje ponašaju nekako pitomije nego u svom svakodnevnom poslovnom naguravanju.

Palud ugošćuje oko 350 vrsta ptica stalno nastanjenih ili u prolazu. Iza toga sam se osjetio potpuno spreman da vam se javim drugog dana sa Smokvom i Olijanderom.

Draga Lj,

Jutros sam otkotrljao svjom starom kromiranom haubicom do Poreča .
Na gradskom trgu spazio sam pri samom vrhu glomaznog zvonika maleno drvece u društvu drugog zelenila što strijemi u pravcu sunca.
Vjerojatno je to mlada smokva čiji je rast davno već spriječila čovjekoliko biće u podnožiju svog zdanja iz zavidnosti prema Svemogućem.

Da vidite taj prizor ponosa što ga upriličuje malena smokva sa vrha tornja spram postrojenih olianderma u kamenim kvadratima, vezanim čeličnom užadi u stavu uspravnosti i osjećajem koj se isčitava iz tužne uvenulosti listova za naručeno cvijetanje.

Da vidite taj prizor, mogli biste vidjeti NAŠU Istru i NAŠ Svijet, vječne, veličanstvene, neusporedljive ljepote.

Pozdravlja vas S.

Draga Lj.

Kad se pitamo čija je Istria, vaša i moja, žitelja ove zemlje, regionalnog IDS-a, hrvatskog HDZ-a, ili Svjetske monetarne mafije, ne nalazimo konkretan odgovor.

Da pitamo njih pojedinačno ili zajedno?

Da pitamo najodgovorniju trojku Hrvatske kad se večeras, 26. novembra vrati iz Jasenovca, Mesića, Sanadera, Šeksa, koji tamo danas rade važan manipulativan posao prevrtanja hiljada razbijenih ljudskih lubanja?

Možda da krenemo sami, da oprostajno obiđemo širom Istrije sve njene „urbanizirane njive“ koje su već dobrim djelom pokrивene betonom od strane neke snažne, nevidljive i nadnaravne ruke, njena ograđena gradilišta ispisanim platnima: „Živio Ante, prezime mu znate“.

Da pitamo IDS direktno, to regionalno uzletišće hrvatskog zla, onaj u Pazinu ili u Puli, onaj u Zagrebu ili u New Delhiju, u Briselu ili Pentagonu: „, Ko to gradi, ko to ruje, ko to piše, i pljuje po toj našoj djedovini?“

Do daljnjih pitanja,

Vaš S.

- Sarà il nuovo castello, Dino?
- Da dire, cara Loredana, la nuova rocca della Regione Istriana!

